

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/35/2015
Identifikačné číslo spisu:	3109010392
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3109010392.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného K. C. pre pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 24. júna 2015 v Bratislave dovolanie obvineného K. C. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 6. decembra 2012 sp. zn. 2 To 86/2012, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného K. C. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 1. júna 2012 sp. zn. 2 T 36/2009 bol obvinený K. C. uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., na skutkovom základe, že

1/ dňa 25.04.2008 v čase okolo 14.00 hod. v Trenčíne sa dohodol s N. Z. na kúpe cigariet za veľkoobchodnú cenu, ktoré sa mali nachádzať u jeho kolegyne vo výškovom panelovom dome na ulici I. v Trenčíne, pričom žiadal peniaze za tovar vopred, načo mu poškodený vyplatil dohodnutú sumu 13.000,- Sk, nato obvinený C. vošiel aj s hotovosťou do výškového panelového domu, po 25 minútach ho začal poškodený bezvýsledne hľadať v panelovom dome, cigarety mu nezabezpečil a poskytnutú hotovosť mu nevrátil, čím N. Z. spôsobil škodu vo výške 13.000,- Sk (431,50 Eur),

2/ dňa 04.06.2008 v čase okolo 10.30 hod. sa dohodol so C. S. na kúpe cigariet zn. MARS v počte 4 kartóny za sumu 1.000,- Sk, ktoré sa mali nachádzať v priestoroch u jeho suseda - v mieste jeho trvalého bydliska na ul. A. H. XXX/XX v T. - U., s vyplatenou sumou 1.000,- Sk, ktorú mu dal poškodený, následne vošiel do panelového domu, po 45 minútach čakania ho začal poškodený bezvýsledne hľadať, cigarety mu nezabezpečil a poskytnutú hotovosť mu nevrátil, čím C. S. spôsobil škodu vo výške 1.000,- Sk (33,20 Eur).

Za to bol obvinený K. C. odsúdený podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Na výkon uloženého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obvinenému povinnosť nahradiť škodu poškodenému N. Z. vo výške 431,50 Eur a poškodenému C. S. vo výške 33,20 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený K. C. v zákonom stanovenej lehote odvolanie. V dôvodoch odvolania namietal, že hlavné pojednávanie pred okresným súdom bolo nezákonné a použitý spisový materiál nezodpovedá daniu v prípravnom konaní. Namietal, že krajský súd v predchádzajúcom konaní nezákonne nariadil zmeniť slobodné rozhodnutie okresného súdu o vine a treste. Následne okresný súd vykonal dve fiktívne pojednávania, kde v skutočnosti bolo preukázané, že žalovaných skutkov sa nedopustil. V závere svojho odvolania navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a domáhal sa oslobodenia spod obžaloby.

Na základe včas podaného odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Trenčíne, ktorý na verejnom zasadnutí 6. decembra 2012 rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 To 86/2012 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e/, f/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a výroku o náhrade škody vo vzťahu k poškodenému C. S., pričom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol a podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 56 ods. 1 Tr. zák. uložil obvinenému peňažný trest vo výške 500 Eur. Pre prípad úmyselného zmarenia výkonu tohto trestu ustanovil obvinenému podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 6. decembra 2012, kedy vo veci rozhodol krajský súd.

Odpis rozhodnutia krajského súdu obvinený prevzal 4. januára 2013, prokurátor prevzal rozhodnutie 28. decembra 2012, poškodení N. Z. a C. S. prevzali rozhodnutie 3. januára 2013.

Obvinený K. C. podaním z 10. januára 2013 požiadal okresný súd o povolenie splácať peňažný trest, ktorej žiadosti okresný súd uznesením z 12. februára 2013 vyhovel a povolil obvinenému splátky vo výške 50,- Eur mesačne. Obvinený uhradil iba jednu splátku v sume 50,- Eur dňa 21. februára 2013. Následne podaním z 26. marca 2013 (č.l. 198) súdu oznámil, že uložený peňažný trest odmieta uhradiť a dožadoval sa uloženia náhradného trestu odňatia slobody. Zároveň žiadal, aby sa verejné zasadnutie o premene trestu konalo v jeho neprítomnosti. Na základe toho okresný súd uznesením z 18. apríla 2013 odvolal povolenie splátok peňažného trestu. Následne obvinený adresoval súdu prvého stupňa ďalšiu žiadosť (č.l. 204), kde oznámil súdu, že prevzal uznesenie o odvolaní splátok, zopakoval, že nemieni zaplatiť peňažný trest a požiadal konat' o premene peňažného trestu čo najskôr v jeho neprítomnosti.

Okresná prokuratúra v Trenčíne súdu oznámila, že dňa 22. mája 2013 podala na obvineného pod č. 2 Pv 790/2012 obžalobu pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/, ods. 2 písm. b/, c/, d/ Tr. zák., ktorá je vedená na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 8 T 65/2013 a obvinený sa nachádza vo väzbe.

Na základe tohto oznámenia vyšší súdny úradník na pokyn samosudkyne vykonal 6. júna 2013 výsluch obvineného (č.l. 215), pri ktorom obvinený prehlásil, že si obhajcu nevolí a znovu vyslovil súhlas s konaním verejného zasadnutia o premene peňažného trestu v jeho neprítomnosti. Následne obvinený žiadosťou došlou na súd prvého stupňa súdu oznámil, že nemá finančné prostriedky, preto žiada obhajcu na náklady štátu a nakoľko bola prekročená 60-dňová lehota na rozhodnutie o premene trestu, ruší svoju žiadosť o konanie v jeho neprítomnosti.

Samosudkyňa okresného súdu uznesením z 2. augusta 2013 na verejnom zasadnutí konanom v neprítomnosti obvineného podľa § 432 ods. 2 Tr. por. s poukazom na § 429 ods. 1 Tr. por. nariadila u obvineného výkon vyššie uvedeného náhradného trestu odňatia slobody, pritom na výkon tohto trestu

zaradila obvineného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Výkon tohto trestu nastúpil 20. septembra 2013 (č.l. 243), pričom podľa oznámenia ústavu na výkon trestu trest ukončil 20. novembra 2013 a zároveň nastúpil výkon trestu rozsudku Okresného súdu Trenčín z 27. augusta 2013 sp. zn. 8 T 65/2013 vo výmere 15 rokov. Uvedený trest má vykonať dňom 26. apríla 2028.

Okresný súd Trenčín 29. mája 2015 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného K. C., ktoré podal prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Róberta Grella. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 24. apríla 2015.

V písomných dôvodoch svojho mimoriadneho opravného prostriedku obvinený uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, d/, e/, g/, i/ Tr. por.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. obvinený namietal, že na hlavnom pojednávaní dňa 4. apríla 2012 mu samosudkyňa JUDr. Beáta Schmidtová zakázala vykonať výsluch svedka - poškodeného C. S., ktorý bol prítomný na hlavnom pojednávaní, sudkyňa ho však nevypočula, hoci to požadoval a svedka vykazala z pojednávacej siene. Týmto konaním bolo porušené jeho právo na obhajobu zakotvené v čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor), ako aj v § 34 ods. 1 Tr. por. spočívajúce v práve vypočuť svedkov v konaní pred súdom a klásť im otázky. Sudkyňa porušila jeho právo na obhajobu aj tým, že na tomto hlavnom pojednávaní ho nútila odpovedať na otázky, ktoré mu opakovane kládla, hoci súčasťou jeho práva na obhajobu je aj právo odprieť vypovedať a k výpovedi ho nemožno nútiť. Napriek tomu mu sudkyňa uznesením uložila poriadkovú pokutu, ktoré uznesenie však krajský súd na základe jeho sťažnosti zrušil, čím vlastne potvrdil, že bolo porušené jeho právo na obhajobu.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. videl v tom, že verejné zasadnutie okresného súdu 2. augusta 2013, na ktorom sa konalo o premene peňažného trestu bolo vykonané v jeho neprítomnosti, hoci podaním doručeným okresnému súdu 11. júla 2013 oznámil, že ruší svoju predchádzajúcu žiadosť o konanie bez jeho neprítomnosti.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. namietal, že v jeho trestnej veci rozhodovala sudkyňa JUDr. Beáta Schmidtová, ktorá mala byť vylúčená z vykonávania úkonov v trestnom konaní pre pochybnosti o jej nezáujatosti. Proti tejto sudkyňi totiž v minulosti podal trestné oznámenie v inej trestnej veci.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. namietal, že odsudzujúci rozsudok je založený na výpovedi svedka K. H., ktorá bola vykonaná formou úradného záznamu o podaní vysvetlenia dňa 3. septembra 2008 povereným príslušníkom PZ npor. Ing. A. O.. V rámci tohto dovolacieho dôvodu tiež poukazoval na nezákonný postup sudkyne na hlavnom pojednávaní 4. apríla 2012, kedy ho sudkyňa nútila odpovedať na jej otázky a na záver hlavného pojednávania chcela od neho podpísať zápisnicu o hlavnom pojednávaní, čo odmietol.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. poukazoval na skutočnosť, že vykonaným dokazovaním mu nebola preukázaná vina, preto mal byť spod obžaloby s prihliadnutím na zásadu „in dubio pro reo“ odvolacím súdom oslobodený. V rámci tohto dôvodu tiež poukazoval na nesprávne vyhodnotenie súdov, že išlo o pokračovací trestný čin. Záverom svojho mimoriadneho opravného prostriedku navrhoval vysloviť, že napadnutým rozsudkom krajského súdu a rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 1. júna 2012 sp. zn. 2 T 36/2009 bol porušený zákon v jeho neprospech a tieto rozhodnutia navrhol zrušiť.

Samosudkyňa súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručila rovnopis dovolania ostatným stranám trestného konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté s upozornením, že sa môžu k dovolaniu obvineného vyjadriť v lehote, ktorú im určila. Uvedenú možnosť využil okresný prokurátor i poškodený N. Z..

Okresný prokurátor vo svojom vyjadrení došlom na súd prvého stupňa 29.mája 2015 uviedol, že napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne nedostatky takého charakteru, ktoré by dovoľovali spochybniť prijaté závery súdov o vine obvineného, a preto navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Poškodený N. Z. vo svojom vyjadrení došlom 5. júna 2015 iba uviedol, že škoda spôsobená obvineným mu doposiaľ nebola uhradená.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Dovolanie podal obvinený v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Tr. por. prostredníctvom ustanoveného obhajcu. Zároveň však zistil, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len dovolací súd) vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá zásada je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Dovolanie preto možno podať iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Tr. por., pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Tr. por.). Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Tr. por.) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Právne fundovanú argumentáciu má zaistiť práve povinné zastúpenie obvineného obhajcom - advokátom.

Zároveň je potrebné poukázať na ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por., v zmysle ktorého dôvody podľa odseku 1 (§ 371 Tr. por.) písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

V predmetnej veci, ako už bolo vyššie konštatované, obvinený v dôvodoch odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa iba poukazoval na nezákonnosť celého konania, pričom bližšie nekonkretizoval, ktoré ustanovenia Trestného poriadku, resp. Trestného zákona mali byť v konaní porušené. Všeobecne iba namietal, že trestnej činnosti sa nedopustil a domáhal sa oslobodzujúceho rozhodnutia. Dovolací súd pripomína, že obvinený v konaní na súde prvého stupňa žiadne porušenie jeho práva na obhajobu nenamietal, mal síce výhrady voči samosudkyňi, avšak samosudkyňa nebola vylúčená z vykonávania úkonov rozhodnutím krajského súdu. Takéto pripomienky nevzniesol ani v dôvodoch odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa. Dovolaciemu súdu tak v akceptovaní dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/, d/, e/ Tr. por. bráni vyššie citované ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por.

Napriek tomu považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že námietky obvineného vzťahujúce sa na dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nie sú opodstatnené.

Vo všeobecnosti platí, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. možno úspešne uplatňovať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu je popri prezumpcii neviny jedným z najdôležitejších základných práv osôb, proti ktorým sa vedie trestné stíhanie. Hlavným účelom tohto práva garantovaného čl. 6 ods. 3 Dohovoru ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky je dosiahnutie spravodlivého súdneho rozhodnutia.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to závažným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, však samo o sebe nezakladá dovolací dôvod v zmysle vyššie citovaného ustanovenia. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci išlo o prípad povinnej obhajoby.

V konkrétnom prípade sa proti obvinenému viedlo trestné stíhanie pre prečin, vo väzbe ani vo výkone trestu odňatia slobody v čase rozhodovania súdov o podanej obžalobe nebol, preto nešlo o povinnú obhajobu a obvinený sa obhajoval sám. V tomto smere teda k žiadnemu porušeniu práva na obhajobu nedošlo. Podľa obvineného malo dôjsť k porušeniu jeho práva na obhajobu na hlavnom pojednávaní dňa 4. apríla 2012, kedy mu sudkyňa odmietla vykonať výsluch svedka C. S..

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z uvedeného dňa (č.l. 146 - 148) vyplýva, že išlo o hlavné pojednávanie bezprostredne po zrušení predchádzajúceho odsudzujúceho rozsudku v dôsledku odvolania prokurátora, na ktorom podľa úpravy samosudkyne (č.l. 143) mal byť vypočutý aj poškodený C. S.. Po otvorení hlavného pojednávania o 11.20 hod. samosudkyňa oboznámila strany s obsahom doterajšieho priebehu konania, pričom obvinený iba namietal, že odvolanie prokurátora bolo podané po lehote. Na ďalšie otázky samosudkyne ani na jej výzvy nereagoval a mlčal. V dôsledku jeho konania aj o 12.51 hod. prerušila hlavné pojednávanie, avšak obžalovaný naďalej mlčal. V tomto odmietavom postoji zotrval, preto samosudkyňa hlavné pojednávanie uznesením odročila na 1. júna 2012, ktorý termín vzali na vedomie obvinený K. C. a prokurátor, pričom poškodený C. S. mal byť o termíne znovu upovedomený. Na tomto hlavnom pojednávaní samosudkyňa uložila obvinenému aj poriadkovú pokutu a pravdou je, že žiadala obvineného o podpísanie zápisnice. Na základe sťažnosti obvineného Krajský súd v Trenčíne uznesením zo 7. mája 2012 sp. zn. 3 Tos 39/2012 uznesenie samosudkyne o uložení poriadkovej pokuty zrušil s tým, že obvinený svojím postojom, gestami priebeh hlavného pojednávania nerušil, iba využil svoje zákonné práva. V závere tohto uznesenia krajský súd vytkol samosudkyni nesprávny postup, keď požadovala od obvineného i prokurátora podpísanie zápisnice o hlavnom pojednávaní. Tvrdenie obvineného, že samosudkyňa mu odmietla vykonať výsluch poškodeného C. S., sa nezakladá na pravde. Práve naopak, obvinený svojím odmietavým postojom na tomto hlavnom pojednávaní zmaril možnosť vypočuť tohto svedka a na ďalšie hlavné pojednávanie sa už obvinený nedostavil. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam dovolací súd dospel k záveru, že námietky obvineného nie sú spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Obvinený ako ďalší dovolací dôvod uviedol ustanovenie § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal, že verejné zasadnutie, na ktorom sa rozhodovalo o premene peňažného trestu a výkone náhradného trestu odňatia slobody, samosudkyňa vykonala v jeho neprítomnosti, hoci na svojej prítomnosti na tomto verejnom zasadnutí trval.

V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 371 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého proti rozhodnutiu o výkone náhradného trestu odňatia slobody môže podať dovolanie iba minister spravodlivosti. Obvinený teda nie je oprávnenou osobou podať dovolanie proti takémuto rozhodnutiu, preto sa dovolací súd jeho námietkou nemohol zaoberať.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. možno uplatňovať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

V posudzovanej veci sa tak nestalo, obvinený síce v priebehu konania na súde prvého stupňa vzniesol námietky zaujatosti samosudkyne, avšak nadriadený krajský súd námietky obvineného neuznal a samosudkyňu nevylúčil z vykonávania úkonov, pričom vychádzal z doterajšej súdnej praxe, podľa ktorej podávanie žalôb na ochranu osobnosti, trestné oznámenia a iné podnety nie sú dôvodom na vylúčenie sudcov z vykonávania úkonov trestného konania.

Rovnako neopodstatnené sú námietky obvineného aj vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

Vo všeobecnej rovine k tomuto dovolaciemu dôvodu považuje dovolací súd za nutné uviesť, že uvedený dôvod sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách, začína vyhľadávaním, nasleduje etapa zabezpečovania dôkazov, potom ich vykonávanie a na záver etapa hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

Dôvod dovolania podľa citovaného ustanovenia sa vzťahuje predovšetkým k tretej etape dokazovania, t.j. k vykonávaniu dôkazov súdom. Prirodzene zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania, pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, nie sú v trestnom konaní použiteľné a nie je možné ich vyhodnotiť ani v prípade, keby boli na hlavnom pojednávaní súdom vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa preto vyžaduje, aby sa napadnuté súdne rozhodnutie opieralo o nezákonné dôkazy.

Zároveň treba uviesť, že uvedený dovolací dôvod sa nevzťahuje na posledné štádium dokazovania - na hodnotenie dôkazov. V trestnom konaní ako už bolo vyššie uvedené platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Platný Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, čo sa týka miery dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Z obsahu spisového materiálu pritom vyplýva, že dôkazy v posudzovanej veci boli nielen súdom, ale aj v prípravnom konaní vykonané spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu, a to sa týka aj svedka K. H.. Svedok bol na hlavnom pojednávaní riadne vypočutý, ktorá skutočnosť vyplýva aj zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 6. apríla 2011 (č.l. 114-116). Argumentáciu obvineného vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu preto dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Napokon obvinený uplatnil dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Vyššie uvedenou formuláciou dovolacieho dôvodu zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva, nie však z hľadiska procesných predpisov. Poukázaním na uvedený dovolací dôvod preto nemožno namietat' porušenie procesných predpisov. V medziach tohto dovolacieho dôvodu možno namietat', že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný ako trestný čin, hoci sa o trestný čin nejedná, alebo ide o iný trestný čin, než ktorým bol obvinený uznaný za vinného. Na podklade tohto dovolacieho dôvodu však nie je možné preskúmať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, na ktorých je napadnuté rozhodnutie založené.

Z uvedeného vyplýva, že dovolací súd nie je ďalšou odvolacou inšinciou, a preto nemôže preskúmať a posudzovať postup súdov prvého a druhého stupňa pri hodnotení vykonaných dôkazov. Naopak je povinný vychádzať zo skutkových zistení súdu prvého stupňa, prípadne druhého stupňa a potom v nadväznosti na nimi zistený skutkový stav, môže posudzovať hmotnoprávne posúdenie skutku. Nemôže vychádzať z konštrukcie skutkového stavu, ktorú za správnu považuje obvinený.

V posudzovanej veci uplatnené dovolacie námietky obvineného smerujú primárne do oblasti skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdmi nižšej inšancie a polemizuje s odôvodnením ich rozhodnutí. V podstate sa obvinený takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení oboch súdov inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

V prerokúvanej veci, ako už bolo vyššie konštatované, obvinený K. C. vo svojom podaní nenaplnil ani jeden z tam uplatnených dovolacích dôvodov, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného K. C. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.